

на 15 годишнината отъ своята дѣятелность, или, като е подкачилъ изданието на своитѣ съчинения, да издаде единъ томъ отъ отбранитѣ си публицистически статьи. Това е необходимо да стане йоще отъ гледна точка на неговата писателска дѣятелность. Сега, критикътъ не знае кои сж статиитѣ на Вазовъ, печатани въ „Н. Гласъ“ и другадѣ за да може да се произнесе.

Сжщото има да кажемъ и за К. Величковъ.

Ний сми слѣдили внимателно развитието на публицистическия талантъ на К. Величковъ. Йоще ученикъ той захваща да пиши и да печата произведенията си. Прѣвъ годината 1876 той сътрудничи въ *Стара-Планина*, до която испровожда своитѣ статьи и дописки по тогавашнитѣ перепетии на българския черковенъ, главно народно-политически въпросъ. Послѣ той се явява възстаннически дѣятел. Който е чель неговитѣ спомени въ „Б. Сбирка“: *Въ Темница* ще може да си състави едно малко понятие за неговата дѣятелность и участие въ възстанието тогазъ. Слѣдъ освобождението Величковъ развива своята публицистическа дѣятелность главно въ *Н. Гласъ*. Тукъ сж се обнародвали негови статьи по разнитѣ въпроси, които сж интересували по врѣмето си нашето общество както въ Княжеството, така и въ И. Румелия. Публицистическата дарба на Величкова е била въ очи. Единъ увлекателенъ, богатъ съ мисли и изящни форми слогу, една огненна аргументация сж били винжги присжщи на неговото перо. Особно сж хубави статиитѣ на Величкова по народното просвѣщение и по нѣкои парламентарни въпроси.

Величковъ не спара и не е спрѣлъ и до сега своята публицистическа дѣятелность. Той работи и слѣдъ съединението и сега сътрудничи въ по-главнитѣ български пер. списания: „Бълг. Прѣгледъ,“ „Мисль,“ „Българска Сбирка.“

Партизанска и вѣстникарска борба въ Пловдивъ въ самото начало не сжществуваше въ тази остра форма, както въ Княжеството. Това ставаше може би, едно защото борбата за народни и политически права противъ меншествата (гърци и турци) въ този край скопчаваше българскитѣ интеллигентни дѣйци, а друго—защото тукъ нѣмаше мѣсто за нѣкакво принципиално дѣленье: Органическии уставъ (Конституцията) на Источна Румелия не се съставлява и не можеше да се измѣнява по учредителенъ или законодателенъ редъ.

Най-напрѣдъ партизанствата чрѣзъ вѣстници се проявихъ когато дойдоха въ Ист. Румелия емигрантитѣ отъ Княжеството слѣдъ прѣврата: Каравеловъ, Слаевковъ и др. тѣхни при-